

Νά και γελοιογραφία,
δίχως τέχνη και σοφία.

Ἐν πρώτοις ὑποθέσατε ἐδῶ τὸν Δεληγιάννη,
καὶ τὸν Τρικούπη πρόθυμο γιὰ νὰ τὸν ἐξοντώσῃ.
Ὅτῃ μέσῃ τὸν Αὐγερινὸ τὰ χέρια τῶν νὰ πιάνῃ
καὶ νὰ ζητᾷ μὲ χίλια δρᾶ νὰ τοὺς συμφιλιώσῃ.
Καὶ ἔτσι δίχως ἔξοδα, δίχως πολὺ σκοτοῦρα,
ἀπέναντί σας ἔχετε λαμπρὰ καρικατοῦρα.

Τὰ φῶτα καὶ ὁ φωτισμὸς
καὶ τοῦ Χριστοῦ ὁ βαπτισμὸς.

Πάλι ἀγιάσαν τὰ νερά καὶ πανηγύρι πάλι,
χιλιᾶδες ἔς τὴ Δεξαμενὴ καὶ πλῆθος ἔς τὸν Περαιᾶ
ψηλὰ καὶ φέσια ἀναμῖξ, βοή καὶ παραζάλη,
καὶ τρέχει πίσω γελαστὴ ἡ κάθε μὲ παρῆα.
Κοντὰ κοντὰ Χριστοῦγεννα, Ἄη Βασιλῆς, Φῶτα,
καὶ ὅλο διασκέδασις, κι' ὅλο ζωὴ καὶ κότα.

Φωνάζουν ἄνδρες καὶ παιδιὰ, δούλαις καὶ παραμάναις,
καὶ τὰ μωρὰ ἔς τὴν ἀγκαλιὰ ἐφώνησαν κι' ἐκεῖνα
καὶ τάρκα-τούγκα δυνατὰ κτυποῦνε ἡ καμπάναις....
Τὶ πανηγύρια γίνονται ἐδῶ εἰς τὴν Ἀθήνα...!
Καὶ δὸς τοῦ πιά τρεχάματα καὶ δὸς τοῦ λειτουργίας,
καὶ νὰ σταυροκοπήματα, εὐχαῖς καὶ εὐλογίας.

Ἐτὸν Παιραιᾶ μαζεύθηκαν ἔλας ἔς τὴν προκυμαία
καὶ καρτεροῦν τὴν τελετὴ ἀπ' τὴν ἀγία Τριάδα,
κι' ἰδοὺ ἐν πρώτοις φαίνεται μὲ γαλανὴ σημαία
καὶ ἀπὸ πίσω ἐρχονται χιλιάδες ἔς τὴν ἀράδα.
Παῖς ἡ γλυκὴ ἡ μουσικὴ, φωνάζουν οἱ ψαλτάδες,
καὶ ἔς τὴν πλατεία καίονται λ δάκη καὶ λαμπάδες.

Μόλις ὁ κόσμος τὸ Σταυρὸ μακρόθεν διακρίνει,
ἀρχίζει «Κύριε ἐλέησον» καὶ ὁ καθένας ψάλλει,
ἀλλὰ ἔς τὴν τόση συρροὴ καὶ ἔς τὴ βοή ἐκεῖνη
παρεξηγήσεις γίνονται ἀπ' τῆς γνωστῆς καὶ πάλι.
Τοιοτοτρόπως μερικοὶ θέλουν νὰ ἴδωσιν τὴν ὄρα,
καὶ τὸ ῥωλέγι πέρνουνε τοῦ πλαῖνου μὲ φόρα.

Καὶ τέλος πάντων ὁ Σταυρὸς φέγγει ἔς τὴν προκυμαία
καὶ ὁ στρατὸς τὰ ὅπλα του εὐθὺς παρουσιάζει,
τότε σταυροκοπήματα ἀκολουθοῦν ραγδαία
καὶ οἱ φιλοπερίεργοι κάνουν μεγάλο χάρι,
γιαὶ καὶ ἔς τὰς θρησκευτικὰς ἀκόμη ἐκδηλώσεις
σπύδατοι περιηγῆται λαμβάνουν σημειώσεις.

Βουτᾷ ὡς τόση τὸ Σταυρὸ σεβάσμιος Δεσπότης
καὶ ψάλλουν ὅλοι ἐν χορῷ εὐθὺς «ἐν Ἰορδάνῃ»
καὶ ἐν ὄργάνοις καὶ χορδαῖς, ἀλλαλαγμοῖς καὶ κρότοις,
ὁ ἅγιός μας Ἰησοῦς τὸ βάπτισμα λαμβάνει.
Καὶ τὸν ἀρχαῖον ἄνθρωπον ἀμέσως ἀποβάλλει
κι' οὕτως εἰπεῖν ἡ φύσις μας γίνεται κάπως ἄλλη.

Ἄλλὰ εἰς τὴν Δεξαμενὴν τὸ πρᾶγμα ἔχει ἄλλως....
ἤγουν πρὸς τὸ ἑξήμερωμα ἀρχίζουν ἡ καμπάναις,
καὶ τότε εὐθὺς ἀκολουθεῖ βοή, φωναῖς καὶ σάλος
ἀπὸ παιδιὰ, ὡς ἔλεγα, καὶ τόσαις παραμάναις.
Κι' ὅλος αὐτὸς ὁ πληθυσμὸς μὲ βῆμα δυνατὸ
ἔς ὅλους τοὺς δρόμους χύνεται πρὸς τὸ Λυκαθητό.

Κι' ἐδῶ ὡς εἰς πανόραμα ἡ πόλις ἐξαπλοῦται:
ἐντεῦθεν ἡ Ἀκρόπολις, ἐκεῖθεν τὸ Θησεῖον,
κατόπιν ὁ Φιλόπαππος εἰς λόφον ἀνυψοῦται,
τὸ Ἀστεροσκοπεῖον μας, τὸ ἔθνικόν Μουσεῖον.
Τοῦ Ποσειδῶνος δὲ μακρὰν προκύπτει ἡ τιέρα,
τοιούτον τὸ πανόραμα καί... δὸς τε μὲ δεκάρα!

Ἄλλ' ὅμως νά! καὶ ὁ Σταυρὸς ἀπὸ μακρὰν ἐφάνη,
ἰδοὺ καὶ ἐξαπτέρυγα καὶ ἔπλα καὶ τρομπέταις,
πάλι σταυροκοπήματα, πάλι «ἐν Ἰορδάνῃ»
καὶ λάμπουν μίτρας πλουμισταῖς, στολαῖς καὶ μπαγιονέταις.
Σὲ λίγο ἔς τὴ Δεξαμενὴ ὁ κόσμος ἀνεβαίνει,
καὶ ὁ καθεὶς τὸ βάπτισμα τοῦ Ἰησοῦ προσμένει.

Ἐν τούτοις ἡ Δεξαμενὴ σὲ μὲ σιγμὴ γεμίζει,
ἐνθ' νερὸν σταλαγματὰ ἡ πόλις μας δὲν ἔχει,
ὅμως ἐδῶ ὁ ἱερεὺς τὸν Ἰησοῦν βαπτίζει
καὶ μονομιάς ἁγιασμὸς ἔς ὅλη τὴν πόλιν τρέχει.
Καὶ πίνουν τότε οἱ θνητοὶ καὶ πίνουν κατὰ κόρον,
καὶ κουβαλοῦνε ἁγίασμὸ καὶ δὲν πληροῦνουν φόρον.